

Barbara Scholten

Shoot-outs
en
hockeytweets

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Jij bent supercool, I ♥ hockey, Probleemoplosser

7

Aan het einde van dit seizoen ga ik naar de middelbare school en daar zie ik nu al tegen op. Ik weet namelijk een heleboel dingen nog niet die mijn hartsvriendinnen Bo, Jip en Lola allang weten. Natuurlijk weet ik wat de hoofdstad van Frankrijk is, hoe een plant een plant wordt en wat $9 : \frac{1}{3}$ is. Dat soort dingen bedoel ik niet. Ik heb het over Mega Moeilijke Dingen. Van die dingen waar je geen les in krijgt op school.

Op school doe ik het best goed: op mijn laatste rapport stonden vooral veel V's van Voldoende. Maar een Goed ontbrak en ook Zeer Goed staat nooit boven aan mijn werk geschreven. Dat soort bijzondere prestaties laat ik alleen op het hockeyveld zien. 'Topper-tje!' roept Willem, mijn coach, vaak naar me tijdens de training. Leuk om te horen, maar ik heb er niet veel aan, want ook tijdens een hockeytraining leer ik geen Mega Moeilijke Dingen.

Mega Moeilijke Dingen zijn bijvoorbeeld vragen van jongens waar je de kriebelziekte van krijgt. Want als je verliefd bent, ben je eigenlijk hartstikke ziek. Kijk maar naar Lola, die is bijna elke week wel op een andere jongen. En Bo had een tijdje verkering met Bart. Oké, Jip weet ook niet alles over verliefd zijn, maar zij heeft daar ook nooit last van. Echt onbegrijpelijk vind ik dat! En als ze ooit verliefd wordt en er net zo ziek van is als ik ben, dan zou ze daar een oplossing voor verzinnen. Dat komt omdat de P in haar naam zit.

Als we naar de hockeytraining fietsen, doen we vaak het namenspel. Bo, Lola en ik vinden dat de P in Jips naam de P van **P**robleemoplosser is. Maar ook de meiden uit Jips klas en Tibbe, over wie ik zo meer vertel, zeggen allemaal hetzelfde: de J is van **J**ij bent supercool, de I van **I** ♥ hockey en de P is van **P**robleemoplosser.

Ik heb een heel lange naam waar vooral Bo jaloers op is. Want als je Falderie heet, ben je:

Fantastisch

Aardig

Leuk

8 Dondersgoed in hockey

Eerlijk

Rechtsmidden in het veld

Interessant

Even nadenken.

Die laatste twee woorden zijn niet door Jip ingevuld. Jip denkt namelijk pas na *nadat* ze iets gedaan of gezegd heeft. Mijn moeder vindt Jip een echte flapuit en denkt dat ze daar in de toekomst nog grote problemen mee krijgt. Ik denk dat dat wel meevalt, omdat ze dus een probleemoplosser is.

Mijn telefoon piepte dat er een sms'je was. Ik wist bijna zeker dat het van Jip was. Ik drukte de knoppen van mijn mobiel in en de afkorting WVO.nl verscheen in het scherm. Inmiddels weet ik dat dit betekent dat het wedstrijdverslag op de website van HCSV (HockeyClub StickVast) staat. Bij die club hockey ik in meisjes D1 en dit seizoen heeft iedereen in mijn team een taak. Zo is Lola inloopmanager, zit Bo in de toernooicommissie, ben ik aanvoester en schrijft Jip na elke wedstrijd een verslag. Als Jip later geen professionele probleemoplosser wordt, kan ze altijd nog journalist worden. Of allebei:

Journalist

I ♥ hockey

Probleemoplosser.

Aan het begin van het seizoen liet Jip ons het verslag vaak eerst lezen, maar daar is ze mee gestopt. Veel te veel gedoe, vond ze. Lola vond elke keer dat haar naam te weinig voorkwam, Bo vond dat Jip sommige dingen echt niet zomaar in het verslag kon zetten en ik reageerde niet snel genoeg. Door mijn slome reactie kon

ze het verslag soms pas op dinsdag insturen terwijl ze het op zondag al geschreven had. In het begin deed Jip wel eens een paar aanpassingen om vooral Lola tevreden te houden, maar dat leverde weer problemen in het team op. En omdat Jip niet van gedoe houdt, heeft ze haar eigen probleem opgelost: het hele team wordt nu op de hoogte gebracht als het wedstrijdverslag online staat en alle Jip-volgers zien een tweetje voorbijkomen. Jip twittert namelijk ook, maar dat kan ik niet met mijn mobiel-tje. Ik heb een gebruikersnaam op de computer aangemaakt en dat gaat natuurlijk nergens over, omdat de tweets die ik lees vaak al geschiedenis zijn.

9

Stuiters meisjes D1 – HCSV meisjes D1 en de dag van de thuisfluiters

Eigenlijk wist ik (Jip) voordat ik opstond al dat het een gruwelijke wedstrijd zou worden. Thuis hadden we met 3-0 gewonnen van dit team, maar geen enkele tegenstander had op het veld van de Stuiters punten mee naar huis genomen. Dat kon twee dingen betekenen:

A. De Stuiters zijn supergoed en wij hebben thuis geluk gehad. (Dat denk ik eigenlijk niet, want als je drie keer scoort zoals wij deden, dan heb je geen geluk, dan ben je gewoon goed!)

B. De Stuiters hebben een geheim wapen dat ze alleen bij thuiswedstrijden in kunnen zetten.

Toen we aankwamen kregen we te horen dat we ons in de laatste kleedkamer rechts aan het einde van de gang mochten verkleeden. Dat hebben we mooi niet gedaan, want het stonk er enorm naar zweetsocken en stinkoksels. We wilden de kleedkamer er tegenover gebruiken, maar daar zat onze tegenstander met, zoals later bleek: het geheime wapen. Maar dat wisten

we toen nog niet, dus we zeiden 'hoi', trokken snel de deur weer dicht en liepen direct door naar het veld.

De eerste helft waren we niet verschrikkelijk goed, de spitsen sloegen vooral naast de goal, het middenveld was een beetje sloom en de achterhoede werd gered door ons fantastische keepertje. Ze heet Kim en dat betekent:

Keeper

I ♥ hockey

Mega goed tijdens elke wedstrijd!

In de rust mochten we van Willem, onze coach die altijd heel duidelijk is, kiezen:

A. ons het snot voor de ogen lopen;

B. doorgaan zoals voor de rust en vervolgens naar huis lopen, want moe konden we dan nooit zijn.

We kozen allemaal voor de snotoplossing, want lopen met bal blijft leuker dan lopen zonder bal. We waren na de rust echt veel en veel beter, maar iedere keer als we over hun 23-meterlijn kwamen, kregen we de bal tegen. Van onze coach hebben we geleerd dat de S van Scheidsrechter is en dat is ook maar een mens die zijn best doet. Dat begreep ik wel, maar ik was het er helemaal niet mee eens, en de vader van Annabel ook niet. Omdat hij geen lelijke woorden meer mag roepen langs de lijn, schopt hij af en toe tegen het hek aan. Alsof dat een oplossing is! En ook zag ik dat Willem een paar keer van zijn bidonkratje omhoog schoot bij een rare beslissing.

Uiteindelijk riep hij Falderie en Sarah, de twee beste spelers van ons team, een voor een naar de kant en gaf ze de opdracht om de cirkel van de tegenstander te bestormen en het geheime wapen te verslaan. Vijf minuten voor het einde van de wedstrijd hadden we eindelijk succes: Falderie kwam op over rechts, trok naar binnen en werd in de cirkel met een vrije schietkans ondervit geschoffeld. Thuisfluitter 1 wilde eerst een strafcorner geven, maar zelfs een blinde kon zien dat dit

een strafbal was. Dat was natuurlijk een makkie voor mij: 0-1.

Tips van mij voor het nemen van een strafbal:

- Kies van tevoren in welke hoek je de bal gaat pushen (linksboven is mijn favorietje, maar rechtsonder tegen de plank is ook erg fijn);
- Doe normaal (niet anders dan anders);
- Kijk naar de bal (in plaats van naar de keeper van de tegenstander);
- Gra staan en hup erin!

Jippie Ajee!

IBNI 1: Nog een tip: als je een leuke autorit wilt, kun je beter niet bij de ouders van Elise in de auto stappen. Eerst maakten ze op de heenweg ruzie met elkaar. Terug reden ze vervolgens fout, omdat de vader van Elise een binnendoorweg wilde nemen – dat scheelde weer benzine, zei hij. Maar die weg was afgesloten en toen moesten we weer helemaal terug – wat juist benzine kostte. Hadde ze weer ruzie.

IBNI 2: Zouden we weer het enige team zijn dat een wedstrijdverslag inlevert?

Ik heb me een paar dagen afgevraagd wat IBNI betekende. Zowel de computer als het Nederlandse woordenboek maakten me niet wijzer.

‘Die afkortingen die je gebruikt, waar leer je die?’ vroeg ik op een gegeven moment aan Jip.

Jip keek me vragend aan. ‘Wat bedoel je?’

‘IBNI.’

‘Ik Bedenk Nog Iets.’

‘O,’ zei ik.

Jip haalde haar schouders op. ‘Mijn moeder zet altijd PS onder haar mailtjes, maar omdat ik niet wist wat die afkorting betekende, heb ik er zelf een verzonnen.’

'O,' zei ik nog een keer en Jip keek me een klein beetje geïrriteerd aan. Jip vindt 'o' een stomme reactie. Als je 'o' zegt, kun je volgens haar net zo goed niets zeggen.

'Weet je wat het met jou is, Fal?'

Ik schudde mijn hoofd. Volgens mij was er niets met mij.

12 'Jij denkt te veel, te lang en te moeilijk.'

'Is dat zo?'

Ik deed net alsof ik niet wist waar Jip het over had.

'Maar daar heb ik wel een oplossing voor,' ging Jip verder, 'namelijk: gewoon zeggen wat je denkt. Meteen.'

'O,' zei ik weer en ik voelde dat het rode vlekkenlegioen in aantocht was.

Ik zou echt heel wat vaker meer zoals Jip willen zijn. Dan zou mijn probleem met de hoofdletter P niet bestaan. Dat probleem heeft te maken met Jips beste vriend Tibbe en de kriebelziekte. Een van die Mega Moeilijke Dingen, dus. Dat is waar Jip het over had. Tibbe is mijn Lange Termijn Project, maar als ik dat project voor de winterstop wil afronden, moet ik nu toch een keer actie ondernemen.

Jip deed net alsof ze mijn laatste 'o' niet hoorde. 'En normaal doen, dat is ook gruwelijk belangrijk.'

Dat klonk als een makkelijke oplossing, maar normaal doen is best lastig. De laatste keer dat ik met Tibbe afsprak, verliet hij het voetbalveld met een bloedneus. Door mij. Omdat ik indruk wilde maken en niet normaal deed. Om het goed te maken moest ik Tibbe daarna van mijn moeder een bloemetje brengen. Dat vond ik een stom idee en van het geld dat ik bij me had, heb ik een vleesetende plant gekocht. Met knikkende knieën en trillende handen heb ik dat ding afgeleverd. Dat bleek een briljante investering. Tibbe kwam een paar dagen later aan de deur met de vraag of ik verkering met hem wilde. Ik wist wat ik ging zeggen, daar had ik al lang over nagedacht en talloze keren had ik geoeffend door 'ja' tegen mezelf in de spiegel te zeggen. En tijdens dat

oefenen probeerde ik niet te blozen en een 'Ik dacht dat je het nooit zou vragen'-gezicht op te zetten. En wat deed ik toen het zover was? Ik deed de 'e' in mijn naam 100% eer aan: ik zei dat ik er even over na moest denken!